

SUCCULENTA

Orgaan van de Nederl. Ver. van Vetplantenverzamelaars.

Secretariaat : G. D. DUURSMA, B 185 HUIZUM bij Leeuwarden.

Grepen uit de veeljarige praktijk van een liefhebber-cactuskweeker.

II.

Het potje met miniatuurstekje kreeg buiten een plaats bij een heining op 't Zuiden. Daar was een goed deel van den dag volop zon en om spoedig droogworden te voorkomen, groef ik het potje in den grond. Ik dacht, nu zal het stekje over enkele weken beginnen te glanzen en... te groeien. Maar daarin werd ik teleurgesteld, het was dof en bleef het. Het werd najaar en toen half October de zon mijn plantje niet meer kon verwarmen, wyl een vrij hooge schuur dit haar belette, gaf ik het een plaats voor het raam mijner kamer. Om de veertien dagen kreeg het eens een bloemshoteltje halfvol water, waardoor de grond nauwelijks vochtig bleef. Half Februari kreeg het somtijds een zonnetje en einde Maart bracht ik het bij goed weer bij de heining. 's Morgens buiten, 's avonds binnen, omdat nachtvorst soms zoo vaak in dezen tijd optreedt.

Einde Mei kwam het potje weer in den grond. Ondanks de heerlijke zomerwarmte kwam er geen verandering bij 't kleine ding. Ik werd er een beetje moedeloos onder, betitelde het met den niet vleienden naam van „stumperd" en ... keek er in verscheidene dagen niet meer naar om. Opeens besloot ik om het in de vuilnisbak te werpen, liep er daartoe heen, om het uit het potje te trekken, maar op dit oogenblik trok ik de hand nog sneller terug dan ik ze uitstak, want ik zag glans. Onwillekeurig riep ik uit: „hé, je blinkt!" Nu kwam de stumperd terstond in de gunst. Met welgevallen rustte mijn oog er op en als kon ze 't hooren, zei ik: „zoo, zoo, begin je te blozen, dan hebt ge wortels en eet en drinkt ge voor bouwstoffen om te gaan groeien". En dat deed ze. 't Werd weer najaar; de rusttijd brak aan. Ik plaatste ze op winterkwartier weer voor 't raam der kamer. Daar stond nu inplaats van een 6 cM. groot stekje een plant van 20 cM. lengte. Ze was niet vierkant, zooals de moederplant, maar driehoekig. Dat is heelemaal geen vreemd verschijnsel, waarom ik u mededeel, dat *Cereus speciosus* takken of zijscheuten maakt, die van drie tot zeshoekig kunnen zijn. Het volgende jaar maakte de plant twee flinke zijscheuten, een drie- en een vierkante. Den daarop volgende zomer bracht de driehoekige scheut een bloemknop. Alzoo toen : flinke groei en een prachtbloem, zoodat na vier jaar mijn moeite beloond werd. Dit succes

thuis mededeelende, keek mijn vader verbaasd op en zei: „wel, waarom mij niet om een stek gevraagd, dan had ik je een van de beste gegeven, hadt gij een jaar eerder bloem gezien en ware je geduld niet zoo op de proef gesteld. Kom, we gaan een kijkje bij de planten in school nemen". Daar zag ik vier stuks *Cer. speciosus* en één waarvan de naam onbekend was. Alle scheuten dezer plant waren driehoekig, behalve een der nieuw gevormde, die plat was. Dankbaar aanvaardde ik van dezen *Cactus* een prachtstek. Dezen zomer kocht ik van een tuinman een flinke *Epiphyllum truncatum*, een winterbloeier en een winterharde *Opuntia* waarvan hij den soortnaam niet wist. De tuinman was blij, die nare dingen kwijt te zijn en ik was er gelukkig mee. De driekantige *Cereus* wortelde spoedig en maakte zelfs een mooie zijscheut; *Epiphyllum truncatum*, ook wel leedjescactus genoemd, werd met vele leedjes verrijkt en de *Opuntia* kreeg twee nieuwe schijven. Wat een genot, zulk een groei te mogen volgen! Einde November begon *Epiphyllum* knoppen te vormen. Nieuwe belangstelling, want ik had zoo'n plant nimmer in bloei gezien. Laatste week van Februari gingen vier bloemknoppen gelijk open en enkele anderen volgden met eenige dagen tusschenruimte. Het waren juweeltjes van bloemen. Ze werden door veel voorbijgangers(sters) bewonderd. Het voorjaar kwam, warme zomerdagen volgden, groei en bloei wedijverden als 't ware, want *Cer. speciosus* tooide zich met zes prachtbloemen, zoodat, alles bijeen genomen, mijn verwachting verre overtroffen werd. Maar dat bleef zoo niet. De maand Juli was er en die bracht ongemeen warme dagen. De lucht broeide, zware wolken pakten zich samen, en de menschen zeiden: „we krijgen onweer". Na een zoogenaamde malsche regen, vergezeld van onweer, verfrischt mensch en dier en plant. Iedereen zag met blijdschap naar de opkomende bui, die de drukkende hitte zou wegvagen. Dat gebeurde dan ook, toen de regen bij stroomen nederviel. Maar behalve dat begon het plotseling te hagelen. Er vielen steenen als knikkers, die, geureven door een geweldigen wind, tal van ruiten vernielden. Het duurde slechts enkele minuten, maar waar die hagelstrook overgetrokken was, was er van veldgewassen zoo goed als niets overgebleven. Met een kloppend hart dacht ik aan mijn planten. Toen ik thuis kwam, zei de juffrouw: „wel wel, mijnheer! dat is erg hoor". Zonder daarop te antwoorden, liep ik naar mijn kwekerijtje. Deze bestond uit een smalle strook gronds langs een heining op het Zuiden. Wat ik toen aanschouwde, vergeet ik nooit. Mijn planten waren kortweg totaal verhageld. Alles lag aan stukken en brokken. In een paar minuten was mijn gansche schat vernietigd. Verdrietig trad ik mijn kamer binnen, doch op 't zelfde oogenblik dacht ik aan de schade, die tal van menschen geleden hadden door zooveel verwoesting in zoo'n korten tijd. Wat beduidde daarbij mijn verlies! Geen moed verloren dus en opnieuw getracht, op de een of andere manier aan nieuw materiaal te komen, waarin ik

boven verwachting slaagde. Een week na den hagelslag bracht ik, zooals ik meermalen deed, een bezoek aan mijn ouders, waarvoor ik een wandeling van twee uur maakte. Mijn geleden verlies meegedeeld hebbende, zei mijn vader: „'t is jammer, maar ik zal even een paar mooie stekken voor je halen". Bij terugkomst ontving ik twee stekken van de driekantige *Cereus* met de belofte er bij, dat ik in den loop van een paar weken, wijl hij dan per rijtuig de plaats mijner inwoning zou bezoeken, een mooi, bloeibaar exemplaar van *Cer. speciosus* zou krijgen. Dankbaar aanvaardde ik beide stekken en gevoelde mij overgelukkig met de beloofde *Cer. speciosus*. Ongeveer einde Juli was ik eenige dagen bij familie gelogeerd. Op mijn eentje een wandeling makende, passeerde ik een groenten-bloementuin. Niet de verschillende groenten, maar tal van *Cactussen* en *Succulenten* trokken mij aan, en deden mij onwillekeurig stilstaan. Na enkele oogblikken kwam een heer uit zijn woning den tuin in. We groetten elkaar en de heer noodigde mij uit in den tuin te komen. Wat zag ik daar veel, mij vreemde, planten. Na den tuin doorwandeld te hebben, werd ik verzocht mee naar binnen te gaan. Hij bracht mij in een kas, waar in 't midden een breed pad liep. Zooveel *Cactussen* en *Succulenten* had ik nog nooit gezien. Ik kwam oogen te kort, om alles goed te zien en mijnheer vertelde mij veel belangende zijn liefhebberkweekerij. Vernemende, dat de weinige planten, die ik verzorgde, door hagelslag vernield waren en dat ik met een bloeibare *Cer. speciosus* en nog twee andere stekken opnieuw begonnen was, glimlachte hij even en zei: „houd maar moed, wellicht biedt het geluk u thans verder de hand en mag ik u zeker wel eenige stekken aanbieden?" Met bescheidenheid antwoordde ik: „nu, als mijnheer iets te missen heeft, zeer gaarne" Na in de woonkamer onder een kop thee eenigen tijd recht gezellig gebabbeld te hebben, zei mijnheer: „nu zal ik even een paar stekken voor u halen". Bij terugkomst overhandigde hij mij een pakje onder kruistouw, en wenschte mij veel succes met de nieuwe kweekerij. Met beleefden dank nam ik afscheid en werd verzocht, hem niet te vergelen met een bezoek te vereeren, als ik volgend jaar weer bij de familie mocht komen.

D. B.

Cereus speciosus.

Welke bezitter of bezitster van deze zoo schoone plant, is als de bloeitijd weer daar is, niet in verrukking. We kennen haar alle, met haar zoo rijke vertakking van soms bijna een Meter en de vele daarop voorkomende venijnige doorns. Dat de talrijke prachtbloemen maar enkele dagen duren, is zeer jammer, maar door de veelheid der bloemen die deze *Cereus* geeft, kunnen we er toch weken lang van genieten, want zelden zijn er twee bloemen op een plant te gelijk open. Verleden jaar had ik een plant die twintig prachtbloemen gaf en alle kwamen achter elkaar in bloei. Dikwijls heb ik 't opgemerkt in mijn omgeving, bij mijne

kennissen en ook wel bij enkele vaklui hoe zij allen bij deze bloeiende plant in bewondering komen. Wat een pracht, zegt men, ja, maar er zijn toch ook nadeelen aan verbonden. Toen ik ze verleden jaar uit hun winterkwartier haalde, om hen weer op de oude plaats te brengen, hielp mijn zoon mij en legde een der takken over zijn schouders, hij werd toen door de doorns in zijn schouder gestoken, zoodat hij na eenige dagen een huidontsteking op den rug kreeg. Ik moest daarvoor den dokter ontbieden, en hij was er weken lang mooi mee.

Maar 't is genezen en geleden, en men moet wat over hebben voor zoo'n prachtplant. Zij zijn zeer gemakkelijk over te houden in een kouden bak en bij goed weer eens luchten. Bij strenge vorst moet men evenwel voorzichtig zijn, want daar kunnen ze niet tegen. In Succulenta heb ik nog nooit iets over de behandeling dezer plant gelezen. Ik geef ze bladgrond met flink kalkpuin en heb daardoor een flinken groei en bloei.

W. G. G.

Vetplantententoonstelling. Het laatste woord.

Als onze leden dit nummer van Succulenta ontvangen, scheiden ons nog slechts een paar dagen van de tentoonstelling en zijn wij, in den Dierentuyn, druk bezig met het plaatsen der inzendingen en alle werk dat er verder te doen valt om van deze *Eerste Tentoonstelling op Vetplantengebied* het beste te maken dat mogelijk is.

Wij zijn dus nu vrijwel gereed en laten graag *het laatste woord* aan u allen over, vol vertrouwen dat niemand zal nalaten het te spreken en wel door het brengen van een bezoek.

Voor verschillende attracties is gezorgd. *Floralia* biedt iedere(n) bezoeker gratis een rijk geïllustreerd Vetplantennummer, met bijbehorende groote gekleurde plaat van een bloeienden *Cactus* als souvenir aan.

Ook de Natuur helpt mede, want in den Dierentuyn is juist een *Agave*, die op de Tentoonstelling zal prijken, bezig een meters-langen bloeistengel te ontwikkelen.

Dan is er nog de prijsvraag en dan... Maar de grootste attractie is toch de Tentoonstelling zelve — daarvoor komen wij toch in hoofdzaak en daar zeg ik niets anders over dan dat men genieten zal, maar dan ook genieten.

Voor hen, die hun collectie willen aanvullen, is daartoe ook gelegenheid; zelfs zijn meerdere groote zeldzaamheden ten verkoop aanwezig.

Een der leden schreef dat het zoo aardig zou zijn indien de **leden** elkander aan een of ander teeken konden herkennen. Welnu, de **leden**, die dat eveneens aardig zouden vinden, kunnen aan dé kas, gelijk met het koopen der entré's, **op hun verzoek** gratis een klein onderscheidingsteeken ontvangen. Men heeft dus slechts te vragen.

De dames- en heeren-assistenten zullen kenbaar zijn aan een

groen-wit strikje en ik zelf zal een dergelijk geheel wit insigne dragen.

U komt toch ook ?

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

P.S. Aan dit „laatste woord" wenschen wij nog iets toe te voegen. Natuurlijk gaan alle leden, die maar eenigszins kunnen, deze tentoonstelling bezoeken. Doch men neme dan tevens één of meer kennissen mede, die nog voor het goede doel gewonnen moeten worden. Door de rijke verscheidenheid is het op deze tentoonstelling niet moeilijk propaganda te maken. En alle leden onzer Vereeniging zullen zeker hun best doen nieuwe leden te winnen.

G. D. D.

Regeling voor de inzendingen.

Inzendingen, welke per *postpakket* e. d.g. verzonden worden, moeten als volgt geadresseerd worden :

Den Heer J. J. VERBEEK WOLTHUYS,
VETPLANTEN-TENTOONSTELLING,

Dierentuin,

Benoordenhoutscheweg,

Franco.

's-GRAVENHAGE.

Dergelijke zendingen moeten Woensdag 25 of uiterlijk Donderdag 26 Juni, franco, in mijn bezit zijn.

Men gelieve er s.v.p. zorg voor te dragen, dat zendingen die mij dien *Donderdag* bereiken, des morgens vóór 12 uur aanwezig zijn, dus bijtijds af te zenden.

Men gebruike pakmateriaal, dat ook voor de terugzending kan dienen, en sluite een duidelijk geschreven adres *voor de terugzending* in het pakket.

Zij, die zelve hun inzendingen komen brengen, gelieven zulks uitsluitend Donderdag 26 Juni in den Dierentuin te doen, en wel liefst vóór des morgens 12 uur, indien geen nadere afspraken dienaangaande gemaakt zijn.

Mededeelingen.

NIEUWE LEDEN.

G. J. te Veldhuis,	's-Gravenhage,	Hazelaarstr. 103
B. Th. Krabbendam,	Drumpt	bij Tiel
M. Roel	's-Gravenhage,	Stuw-str. 140
Jonkvr. J. B. M. de Serière	„	Surinamestr. 13
Henri Windgassen	Bussum	Torenlaan 17
D. C. van Peype Jr.,	Haarlemmerweg 52a,	Leiden

ADRESVERANDERING. Het adres van den heer C.J. de Haas is thans Raephorststr. 55a, Rotterdam.

VACANTIE PENNINGMEESTER. Van 15 Juli tot einde Aug. vertoeft onze Penningmeester in het buitenland. In dien tijd heeft men dus niet met den heer Van den Houten te correspondeeren en de verzending van gratis stekken voor nieuwe leden wordt zoo lang stopgezet.

grooter dan schubbes die in vrij scherpe puntjes uitloopen. Van

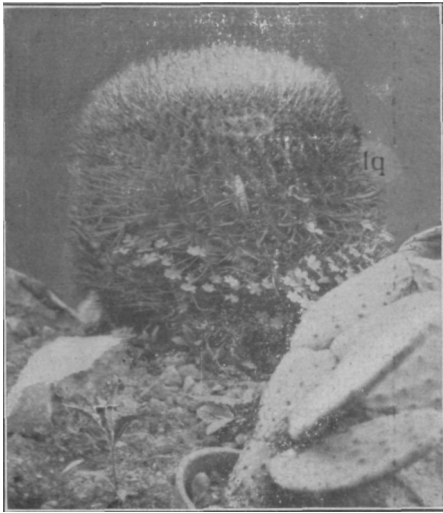

fig. 56.

Eriosyce ceratistes (Otto) Britt. et Rose.

af den bloembodem (het vruchtbeginsel) zetten zij zich, dicht tegen de naast-hoogere blaadjes aangedrukt, voort tot aan het uiteinde der bloem waar de punten elkander zouden raken indien niet meeldraden en stempel buiten de bloemkeel linden. In de oksels der bloemblaadjes bevinden zich zijdeachtige haartjes die buiten de bloemblaadjes uitsteken en de bloem een wollig aanzien geven. Her totaal aanzicht dezer laatste zou men het best kunnen vergelijken met een, eenigszins S vormig, gebogen pijnappel met spitse, frisch roode, schubben.

Het lichaam der plant is aanvankelijk kogelvormig doch rekt zich langzamerhand zoodat zeer oude exemplaren zuilvormig zijn, zooals fig. 41 doet zien, de hier afgebeelde plant is pl.m. 1.50 M hoog.

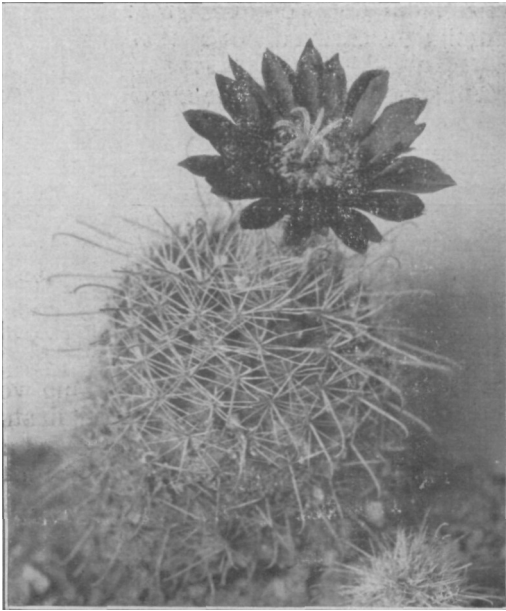

fig. 57.

Hickenia microsperma (Weber) Br. et Rose.

Dit maakt het begrijpelijk dat sommige auteurs er een *Cereus* o.d.g. in meenden te moeten zien.

Ariocarpus kotschoubeyanus (Lem.) Schum. (syn. *Anhalonium sulcatum* S. D. en *Ariocarpus sulcatus* Schum.) werd in 1840 door Karwinsky in Mexico verzameld en in een 3 tal exemplaren naar Europa verzonden waar deze planten, in elk geval één ervan, letterlijk haar gewicht in goud oprachten. Deze en de beide andere soorten van dit geslacht n.l.

Ariocarpus fissuratus

(Eng.) Schum. en *Ariocarpus retusus* Scheidw. noemt men wel *Aloe-cactussen* wegens de in vorm eenigszins op een *Aloe*blad gelijkende driehoekige tuberkels, de eerstgenoemde soort is bekend als de „Levende rots" dank zij het steenachtige, verweerde, voorkomen.

Ariocarpus kotschoubeyanus is de kleinste soort (3 tot 5 cM. middellijn), zooals uit fig. 42 blijkt is de knolvormige wortel vrijwel 3 maal grooter dan de plant zelve. De naar verhouding groote bloem is rose, somtijds eenigszins purperachtig, van kleur.

Over *Lophophora williamsii* (Lem.) Coulter (syn. *Echinocactus williamsii* Lem., *Echinocactus lewinii* Henn. enz.), fig. 43, zou een heel boek te schrijven zijn.

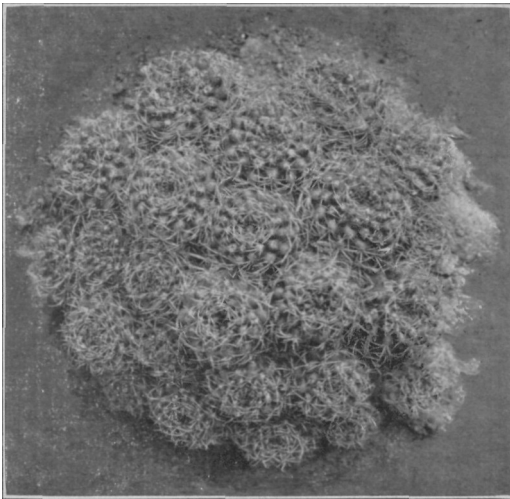

fig. 58.
Frailea pumila (Lem.) Britt. et Rose.

Onder de Indianen wordt deze plant als een goddelijk wezen vereerd, zij wordt echter ook wel duivelswortel genoemd, alles tengevolge van de narcotische stoffen die zij bevat. Dit is ook de reden dat zij door de Indianen zeer druk worden gegeten ter gelegenheid van, daarvoor expres aangerichte godsdienstige samenkomsten die ten slotte geheel gelijken op zuivere dronkemanspartijen als de bedwelming het hoogtepunt bereikt heeft.

Typisch is dat *Lophophora williamsii* zelfs eeuwen lang voor een soort paddestoel aangezien is, d.w.z. de gedroogde, in stukken gesneden, lichamen die onder de Indianen, ondanks het uit gevaardigde verbod, ten dienste van hun samenkomsten worden verhandeld zijn reeds, voor bijna 4 eeuwen, als zoodanig beschreven en eerst weinige jaren geleden is gebleken dat het stukken van een *Cactus* zijn.

Heel merkwaardig is eveneens dat er een lange rij van zoo geleidelijk in elkander overgaande vormen van deze plant bestaat dat no. 1 van de rij vrijwel, in voorkomen, niets te maken heeft

met no. laatst, terwijl het toch niet mogelijk is, waar dan ook, een scheidingslijn te trekken.

Ken den meesten Lezers onbekende plant is afgebeeld in fig. 44 n.l. *Copiapoa echinoides* (Lem.) Br. et Rose (syn. *Echinocactus bridgesii* Pfeiff., *Echinocactus bolivianus* Pfeiff. enz.) Tusschen 1845 en 1849 schijnt zij in Europa aanwezig geweest te zijn. Uit dien tijd stamt dan ook de teekening waarvan onze afbeelding een reproductie is.

Een allerliefste bloeier is *Pediocactus simpsonii* (Eng.) Br. et Rose (syn. *Echinocactus simpsonii* Eng., *Mammillaria purpusii* Schum. enz.) fig. 45. Dit is een plant uit Kansas, Nieuw-Mexico enz. die door de in tuberkels opgeloste ribben inderdaad veel op wat men onder een „*Mammillaria*” verstaat gelijk. De mooie rose bloemen sluiten zich 's nachts gedeeltelijk.

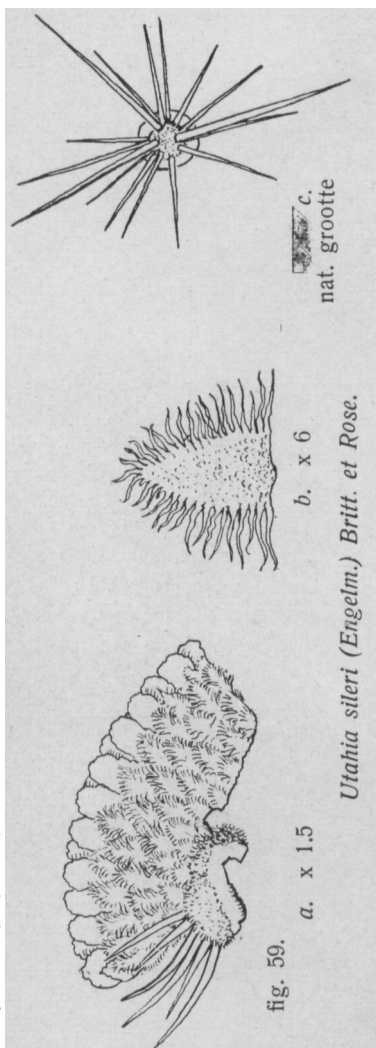
Een ander eveneens op een *Mammillaria* gelijkend gewasje is *Epithelantha micromeris* (Eng.) Weber (syn. *Mammillaria micromeris* Eng., *Mammillaria greggii* Safford enz.) De plant in fig. 46, prijkt met een 6 tal der roode vruchtjes welke eetbaar zijn (zwak zuur).

Hoewel een weinig gevoelig kan deze soort, indien 's Winters droog gehouden, het hier best uithouden. Een aardige volksnaam er voor is „knoopje” of „knoop-cactus”.

Goede bekenden zijn steeds welkom, zeker is dat fig. 47: *Hamatocactus setispinus* (Eng.) Br. et Rose (syn. *Echinocactus setispinus* Eng., *Echinocactus hamatus* Mühlenpf. enz.) De 4 a 7 cM. lange, gele bloemen zijn gekenmerkt door een rood hart en verschijnen reeds bij vrij jonge exemplaren. De naam is ontleend aan den

haakvormig omgebogen, somtijds 4 cM. langen, centralen doorn.

De minst Cactus-achtige van alle *Echinocactanae* is wel *Leuchtenbergia principis* Hooker, fig. 48. Deze soort behoort tot de desiderata van de meeste verzamelaars. De lange prisma-vormige tuberkels gelijken meer op de bladeren van sommige *Agave's* dan op de uitgegroeiende ribben van *Cactussen* die zij toch in werkelijkheid zijn.

De bijna 10 cM. breede bloemen zijn welriekend, geel van kleur en duren meerdere dagen.

Jammer dat deze mooie plant zoo zeldzaam is.

Fig. 49 *Echinofossulocactus lloydii* Br. et Rose (*spec. nov.*) waarvan de papierachtige middeldoorn een lengte van 4 tot 9 cM. bereikt en fig. 50 *Echinofossulocactus zacatecensis* Br. et Rose (*spec. nov.*) waarvan de centrale doorns minder lang (tot 3 a 4 cM.) en dikker zijn; zijn beide door F. E. Lloyd in Zacatecas, Mexico, in 1908, ontdekt doch hebben den weg naar de Europeesche collecties nog niet gevonden. Beide soorten zijn zeer interessant en bloeien met bijna zuiver witte bloemen die bij de eerste soort kleiner en bij de tweede soort 3 a 4 cM. breed zijn

Ook bij *Echinofossulocactus violaciflorus* (Quehl) Br. et Rose (*syn. Echinocactus violaciflorus* Quehl) zijn de bloemen wit doch midden in de bloemblaadjes dragen zij in de lengte een violet of purper gekleurden streep.

Men heeft de tot dit Geslacht behorende species wel eens de

fig. 60.
Cactus intortus Miller.

dungeribde *Echinocactussen* genoemd en die aanduiding was niet slecht want inderdaad zijn de ribben der meeste soorten zeer dun. Bovendien zijn zij meestal zeer talrijk, er zijn soorten met van 10 tot 50 a 100 ribben die als regel min of meer golvend verlopen.

De laatstgenoemde soort was kort voor den wereldoorlog erg in de mode en heeft zich vele bewonderaars veroverd.

Weinig *Cactussen* zijn, als deze, zoo onder de doornen verscholen

Vrijwel alle species, van het geslacht *Echinofossulocactus*, blijven klein, 10 a 15 cM. is de meest voorkomende hoogte, slechts enkele soorten komen daar boven.

Geheel anders is het gesteld bij *Ferocactus* waarvan enkele vertegenwoordigers een hoogte van 3 M. bereiken.

Enkele bekende soorten zijn *Ferocactus stainesii* (Hooker) Br. et Rose (syn. *Echinocactus pilosus* Gal. enz.), *Ferocactus wislizeni*

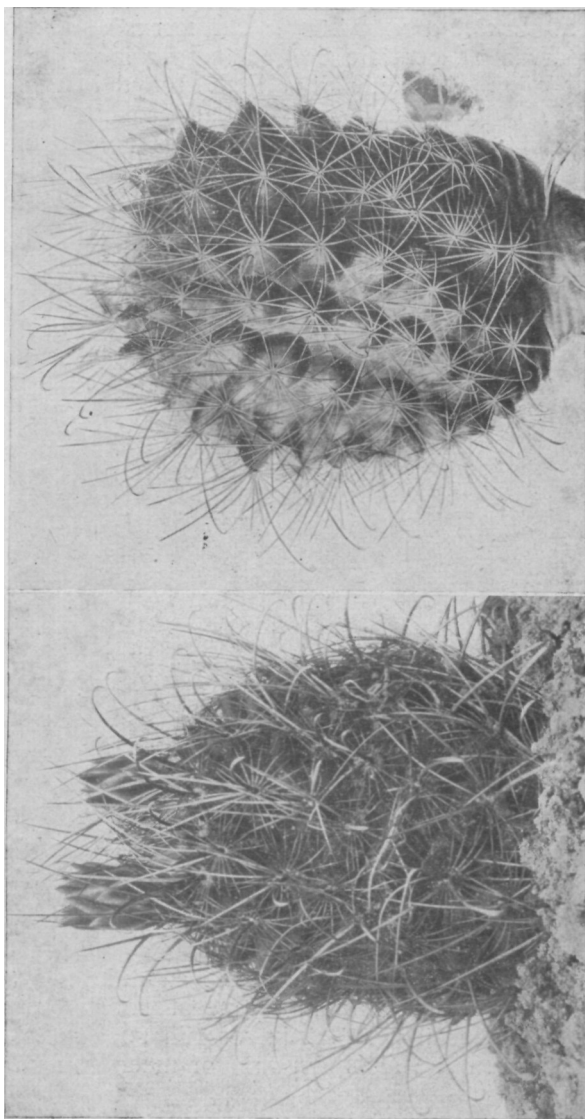

fig. 62.
Ancistrocactus brevipalmatus
(Engelm.) Br. et Rose.

fig. 61.
Ancistrocactus scheeri
(S. D.) Er. et Rose.

(Eng.) Br. et Rose (syn. *Echinocactus wislizeni* Eng. enz.) en *Ferocactus lecontei* (Eng.) Br. et Rose (syn. *Echinocactus lecontei* Eng.)

Ook de kleinere (tot 60 cM. hoge) *Ferocactus hamatacanthus* (Mühlenpf.) Br. et Rose (syn. *Echinocactus longihamatus* Gal., *Echinocactus setispinus* Poselg. enz.) behoort hier toe.

Ferocactus alamosanus Br. et Rose, waarvan fig. 52 een jonge plant afbeeldt, is een nieuwe soort welke plm. 30 cM, in doorsnede meet en waarschijnlijk plm. 60 cM. hoog wordt.

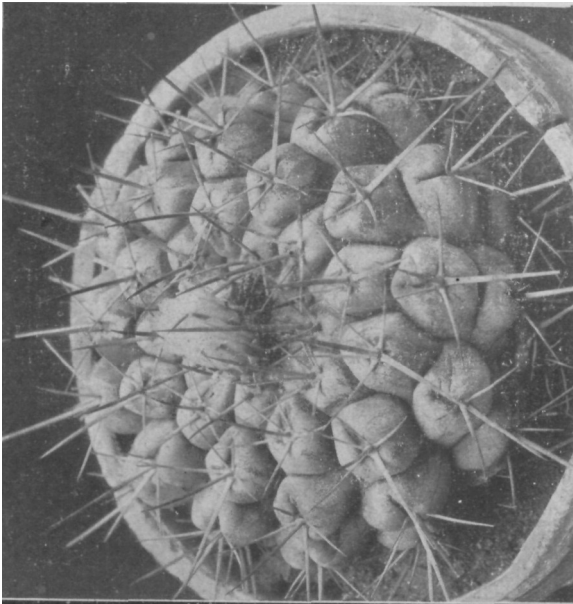

fig. 64.
Thelocactus fossulatus
(Scheidw.) Br. et Rose.

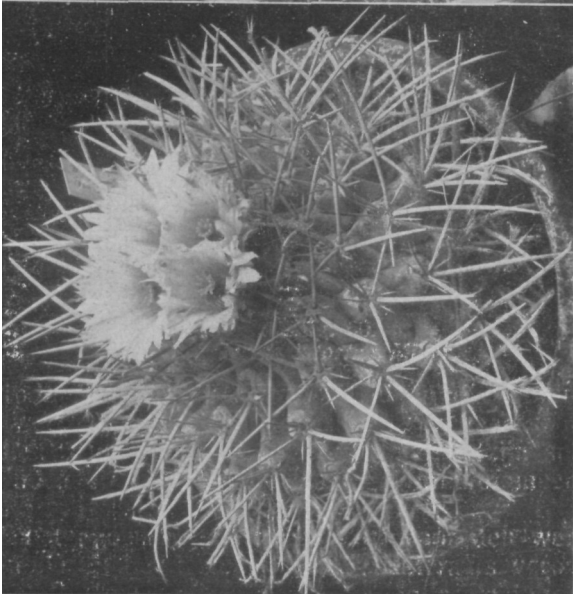

fig. 63.
Thelocactus nidulans
(Quehl) Br. et Rose.

Deze werd in 1910 door Dr. J. N. Rose, op den Alamos, een berg in Mexico, gevonden en naar Washington gezonden.

Alle doorns zijn geel, de middeldoorn bereikt een lengte van

6 cM., de bloemen zijn waarschijnlijk geel van kleur met groenachtige buitenblaadjes welke in een roodachtig puntje uitloopen.

Deze plant werd nog niet ingevoerd, wellicht zal het mogelijk zijn nu de toestanden in Mexico wat minder gespannen zijn dat exemplaren naar Europa verscheept worden.

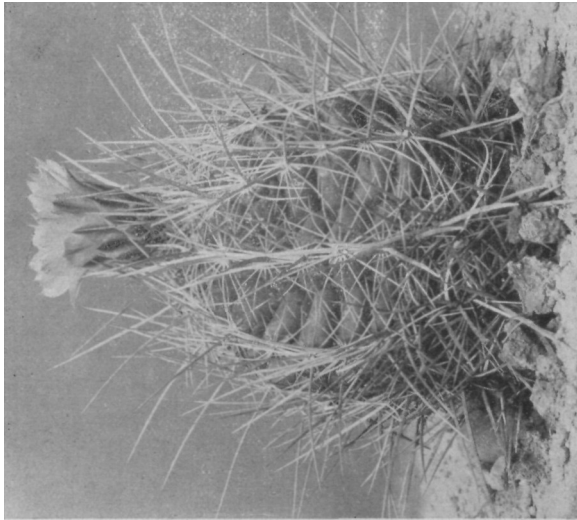

fig. 66.
Thelocactus bicolor
(Gal.) Br. et Rose.

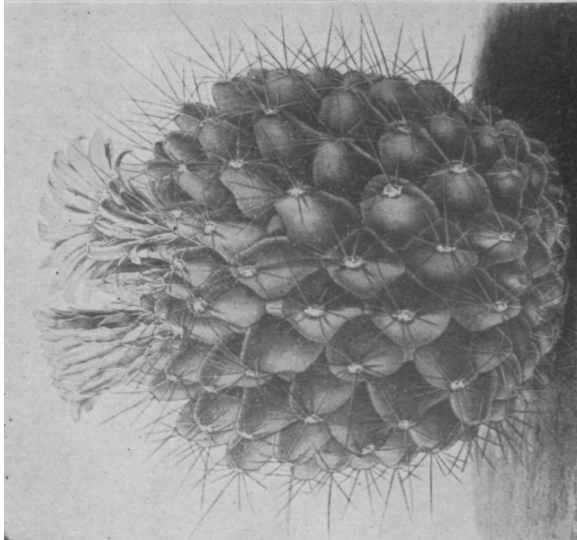

fig. 65.
Thelocactus tulensis
(Poseig.) Br. et Rose.

Het geslacht *Echinocactus* telt in den omvang die Britton en Rose er aan geven slechts 9 soorten.

De meest bekende zijn *Echinocactus grusonii* Hildm., *Echinocactus ingens* Zucc., *Echinocactus horizonthalius* Lem. en *Echinocactus palmeri* Rose (syn. *Echinocactus ingens saltillensis* Schum. enz.), fig. 53.

Vooral *Echinocactus grusonii* is een favoriet dank zij de goudgele doornen die zoo prachtig afsteken tegen het heldere groen der ribben.

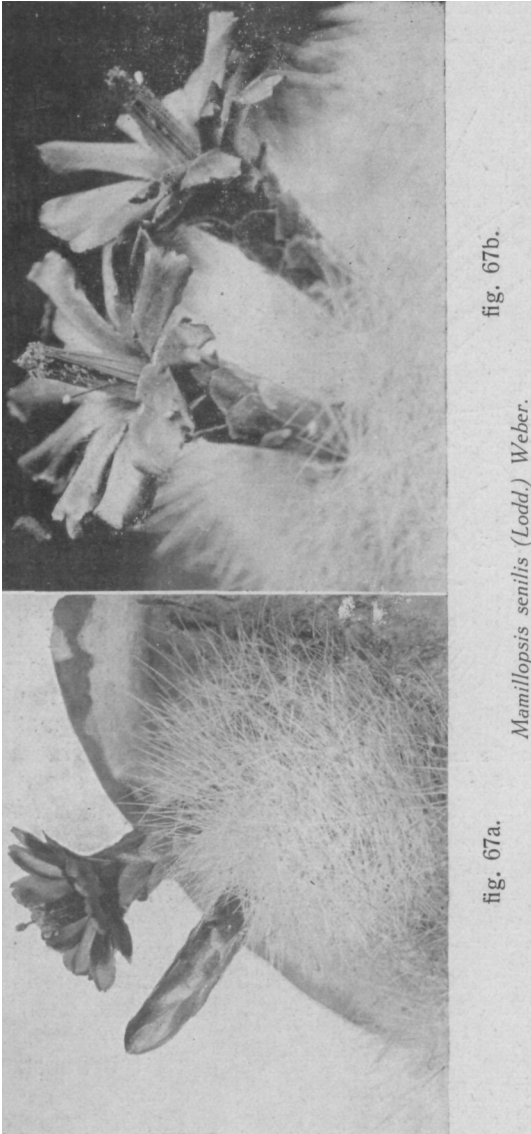

fig. 67b.

Mamillopsis senilis (Lodd.) Weber.

fig. 67a.

Echinocactus horizontalis doet in schoonheid daar niet voor onder daar de huid fraai, dof, grijsgroen van kleur is, vooral de flinke rose bloemen dezer laatste soort wekken terecht opzien.

Hetzelfde kan men zeggen van *Homalocephala texensis* (Hopff.)

Br. et Rose (syn. *Echinocactus texensis* Hopff. enz.) fig. 54, die den meesten Lezers bekend zal zijn door de afbeeldingen in de Deutsche cactusboeken en prijscouranten, waarin zij opvalt door de franjeachtige randen der bloemblaadjes.

De bloemen dezer soort, die druk voorkomt in West- en Noord-Texas, zijn eveneens rose, rieken zeer aangenaam en duren meerdere dagen.

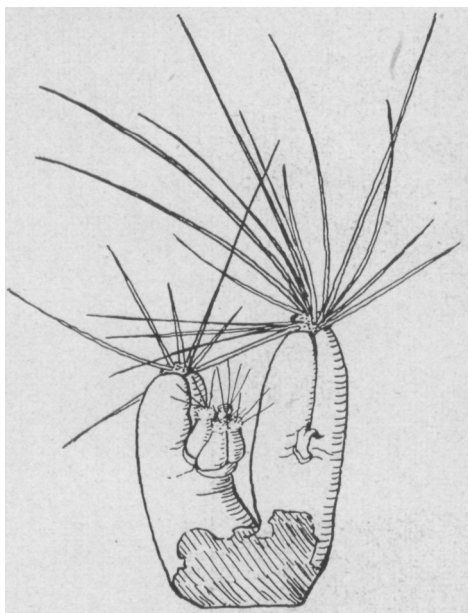

fig. 68.

Coryphantha macromeris (Eng.) Lem.

reeds, dezer soort, is van een buitengewone charme.

Eriosyce ceratistes (Otto) Br. et Rose (syn. *Echinocactus ceratistes* Otto, *Echinocactus sandillon* Remy enz.) is weer een dier planten waarvan de naam beter bekend is dan de plant zelve.

Zij komt voor op de bergen van Chili op een hoogte van 2.000 M. en hooger.

De doorns zijn geel, de top is zeer wollig en in haar vaderland bloeit de plant zeer druk. Fig. 56 is vervaardigd naar een foto door Mevr. Dr. Rose, in 1914, in den Botanischen tuin, te Santiago de Chile, genomen.

Tot de gemakkelijk bloeiende *Cactussen* behoort, de in fig. 57 afgebeelde, *Hickenia microsperma* (Weber) Br. et Rose (syn. *Echinocactus microspermus* Weber en *Echinocactus microspermus maerancistrus* Schum.).

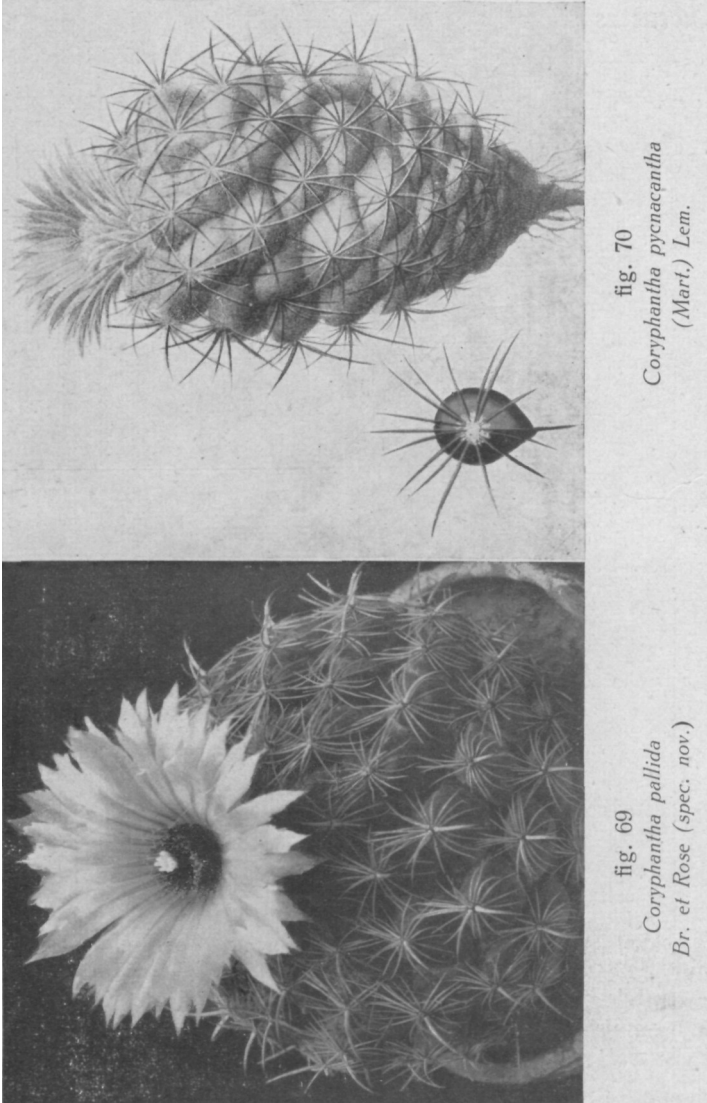
De fraaie bloemen, welke nog jonge plantjes reeds te bewonderen geven, zijn van een geelachtig tot sterk-roodachtig oranje kleur en hebben een wollig begroeiden buis. Dit is een species uit Argentinië die tot hoogstens 20 cM. hoogte bereikt, bij een door-

Nog een zeer bekende en geliefde soort is de *Stercactus* of *Bisschops-muts*. Dit zijn twee hoogst geschikte namen waaronder de liefhebbers de plant kennen die in fig. 55 is afgebeeld en wier werkelijke naam is *Astrophytum myriostigma* Lem. (syn. *Echinocactus myriostigma* S. D.)

Van dezen *Cactus* zijn een massa verschillende hybriden in den handel welke door grooter aantal ribben afwijken, ook komen er voor met doorns die bij de echte soort niet wordt aangetroffen. Tenminste niet bij oudere exemplaren, zaailingen willen wel eens een minimaal doortje ontwikkelen. De afbeelding

sneede van 5 tot 10 cM. De ribben zijn verdeeld in tuberkels die naar verhouding weinig uitspringen.

Tot de dwergen onder de *Cactussen* moeten de vertegenwoordigers van het Geslacht *Frailea* gerekend worden.

Frailea pumila (Lem.) Br. et Rose (syn *Echinocactus pumilus* Lem.), fig. 58, is een zodevormend gewasje waarbij de ribben opvallend in tuberkels zijn opgelost.

Van de tot dit geslacht behorende soorten bloeien meerderen, wellicht allen, zoogenaamd cleistogaam.

Knopjes ziet men vaak genoeg verschijnen doch open bloemen nimmer, daarentegen wel weer rijpe vruchtjes waarin kiembaar zaad.

Als laatste der *Echinocactanae* gaf ik de hoogst zeldzame, nimmer in Europa ingevoerde, *Utahia sileri* (Eng.) Br. et Rose (syn. *Echinocactus sileri* Engelm.)

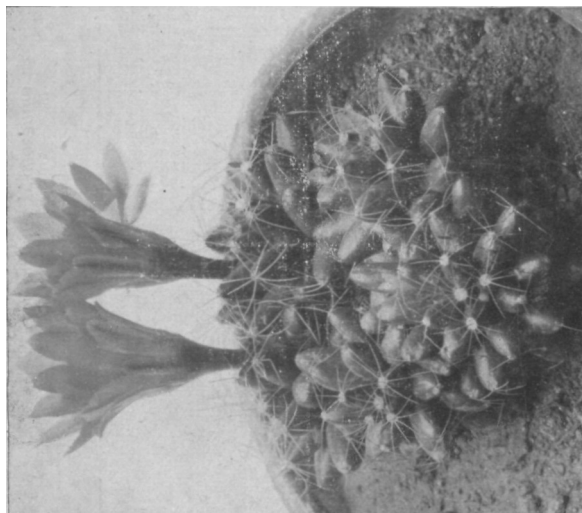

fig. 72.
Dolichothele longimamma
(D. C.) Br. et Rose.

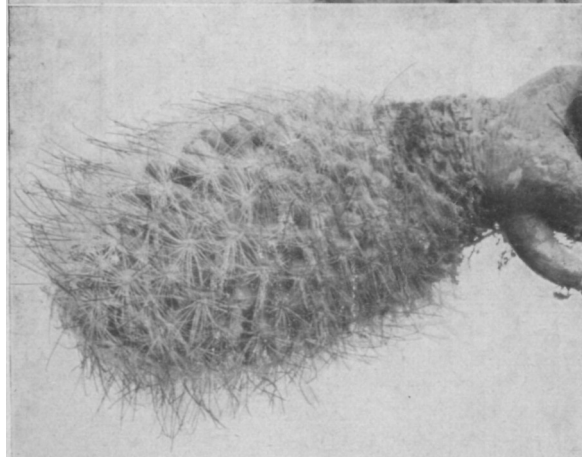

fig. 71.
Phellosperma tetrandistra
(Eng.) Br. et Rose.

Deze *Cactus* moet voorkomen in het Zuiden van den Amerikaanschen Staat Utah doch is sedert 1896, het jaar dat Engelm. hem ontdekte, niet meer weergevonden.

Fig. 59a stelt een aan één zijde doorgesneden en daarna omgebogen bloem voor (kleur: geel) van de buitenzijde gezien, die buitenzijde is geheel begroeid met drooge, aan de randen behaarde, schubjes (fig. 59b) zooals geen andere cactussoort die vertoont.